

går forfærdelige ting, etniske udrensninger, og man kan se en serbisk ledelse, der har opført sig fuldstændig uacceptabelt og forbryderisk gennem mange år, og bør man så ikke gribe ind? Bør man ikke gøre noget, bør man ikke sætte en stopper for det? Det er også derfor, jeg tror, at mange danskere siger til sig selv: Jo, vi er nødt til at stoppe det her. Man har så set konsekvenserne af de første bombardementer, flygtningesituationen med den humanitære katastrofe og mange andre ting, og siger så: Det her det er for galt, vi må fortsætte bombardementerne!

Det, vi siger, er, at det kan godt være, man kan have en følelse af, at sådan kunne man gøre. Vi har også selv haft den; da jeg så de første billeder af de albanske kosovoflygtninge, der kom gående over grænsen, og som græd og var i en fortvivlet situation, tænkte jeg også: Jamen nu må vi virkelig afstraffe ham Milosevic!

Men når man tænker sig om, så synes jeg, man også må spørge sig selv: Kan vi nu være helt sikre på, at bombardementerne ikke har forværret situationen? Kunne det ikke være sådan, at hvis man fortsætter i flere måneder, sådan som det måske ser ud til at kunne gå, ofrer man de sidste internt fordrevne kosovo-albanere?

Jeg synes, det virkelig tragiske er, at i de første 3 uger har serberne uddrevet mange hundrede tusinde kosovoalbanere, og de har dræbt vi ved ikke hvor mange. De resterende risikerer enten at dø af sult eller at blive dræbt af serberne, og derfor synes jeg, at den strategi at bombe Milosevic til underkastelse, hvilket kan tage mange måneder, ud fra et humanitært synspunkt er aldeles katastrofal. Så vil man have fuldbyrdet den humanitære tragedie. Man ville hjælpe af humanitære årsager, men det modsatte kommer til at ske.

Udenrigsministeren anklagede undertegnede og hr. Søren Søndergaard for at følge den serbiske linje her. Jeg synes ikke, det er en passende måde at sige de ting på. Man skulle næsten tro, at vi tog fjendens parti, fordi vi havde nogle kritiske bemærkninger til den måde, man har forhandlet på i Rambouillet. Men det kan jeg afvise. Vi har i hele forløbet kritiseret den serbiske politik, og det er min helt klare opfattelse, at serbernes forhandlingsmåde har været uacceptabel. Men der er alligevel to ting, som man er nødt til at overveje, og det er, hvad jeg tidligere har sagt: om alle forhandlingsmuligheder vedrørende sammensætning af den fredsbevarende styrke var udtømt, og i forlængelse

af det om man ikke er nødt til virkelig at give sig på det punkt.

Jeg håber meget, at det her ikke kommer til at dreje sig om, at NATO jo har 50-års fødselsdag, at NATO skal definere en ny rolle, at NATO stadig skal vise, at den har en eksistensberettigelse, og at NATO af den grund gennemtrumfer, at det skal være en NATO-styrke, der skal være tale om her. Vi er nogle stykker, der har en fornemmelse af, at der er en underliggende dagsorden her, og hvis det bliver det halmstrå, der får læsset til at vælte, vil det være så uansvarligt, at det næsten er ubeskriveligt. Derfor vil jeg godt sige helt klart, at det er mit håb, at den danske regering vil afvise den og alle andre dagsordener, der måtte komme fra NATO-kredse om, at NATO skal vise, at den kan noget, og at NATO skal vise sin troværdighed, som man kalder det. Der ligger jo altid det i det, at vi må vise, at vi er troværdige. Vi er troværdige, vi er troværdige, vi er troværdige, og vi skal vise, at vi har styrke – i stedet for at vise den fornødne fleksibilitet i forsøget på at få en forhandlingsløsning.

Udenrigsministeren afviste, at der er sket en styrkelse af Milosevic. Han nævnte den militære kapacitet, han nævnte styrken i forhold til omverdenen, og det er jo fuldstændig evident og korrekt, at Serbien er i en frygtelig situation. Men vi har jo tidligere set det måske irrationelle, som alligevel forekommer: man kan have et land, der kører sig selv ned, men på grund af trusler udefra og på grund af krigshandlinger udefra stimler man sammen og får en fælles følelse af, at det er de andre, der er de onde, og at det er os selv, der er de gode.

Der er tradition i Serbien for den slags ting, og der er også tradition for tætte kontakter til Rusland, der måske kan komme i samme situation, og så risikerer vi altså, at vi får en forværing af mulighederne for at få en rationel løsning. Det vil sige, at det irrationelle igen er et af de helt centrale momenter i Balkantragedien, hvor noget, som jeg nærmest vil kalde en kollektiv sindssyge, har udviklet sig på hele området, og den kan få yderligere næring gennem det, som sker i Serbien, hvor NATO-bombardementerne bestemte bidragere til en sådan fuldstændig irrationel udvikling.

Men o.k.: Vi kan ikke stemme for regeringspartiernes og andre partiers forslag til vedtagelse, og jeg vil anbefale, at man stemmer for SF's forslag.